GAZETA TRANSILVANIEI.

REDACȚIUNEA ȘI ADMINISTRAȚIUNEA:
BRAȘOVŬ, piața mare Nr. 22.

„GAZETA“ IESE ÎN FIECARE ḐI DE LUCRU.
Pe unŭ anŭ 12 fior., pe șése lunĭ 6 fior., pe trei lunĭ 3 fior.
România și străinătate:
Pe anŭ 36 fr., pe șése lunĭ 18 fr., pe trei lunĭ 9 francĭ.

ANULŬ XLVII.

SĔ PRENUMERĂ:
la poște, la librării și pe la dd. corespondențĭ.

ANUNCIURILE:
O seriă garmondŭ 6 cr. și timbru de 30 cr. v. a. pentru fiecare publicare

Scrisorĭ nefrancate nu se primescŭ. — Manuscripte nu se retrămitŭ.

Nr. 40. | *Miercurĭ în 4 (16) Aprile* | 1884.

„GAZETA TRANSILVANIEI“
ḐIARŬ CUOTIDIANŬ.

Ca mâne se 'mplinescŭ 50 de anĭ, de cândŭ **„Gazeta Transilvaniei,“** sub cea mai cumplită prigonire a némului românescŭ, a arboratŭ în mijloculŭ valoroșilorŭ și patrioticilorŭ comercianțĭ din Brașovŭ, acestŭ emporiŭ alŭ Transilvaniei, drapelulŭ redeșteptării naționale.

Tótă suflarea românéscă cu bucuriă și cu căldură a îmbrățișatŭ acestŭ ḑiarŭ-apostolŭ alŭ poporului românŭ și grupatu-s'au cu toții sub drapelulŭ arboratŭ de elŭ și lucrat'au cu însuflețire și bărbătéscă statornicia pentru înălțarea românismului.

Grea și amară era lupta. Tendințele de a desnaționalisá pe Românĭ își ajunsese culmea. Legea dela 1832 adusă de dieta maghiară glăsuiá ca în seminariulŭ românescŭ din Aradŭ sĕ se învețe și unguresce și ca: **„de aicĭ încolo la tóte confesiunile sĕ se admită și sĕ funcționeze numai astfelŭ de preoțĭ, predicatorĭ și vicarĭ, carĭ sciu unguresce.“**

Apĕratu-s'aŭ cu bărbăția Românii dintre Tisa și Carpațĭ în contra acestorŭ uneltirĭ dușmane și sosit'a după nópte și vijeliă și o ḑi cu sóre, dar numai o ḑi, căcĭ în cealaltă diminéță se iviră érășĭ nuorĭ furtunoșĭ pe ceriŭ. Róta sorții aduse din nou prigonirile de odinióră asupra capului nostru. Par' că sórtea a voitŭ sĕ încerce până unde merge tăria și perseveranța Românului.

Cu tóte uneltirile și prigonirile însĕ **„Gazeta Transilvaniei“** își ridică fruntea și unindŭ sufletesce pe toți Românii luptă necurmatŭ și fără pregetŭ pentru drepturile și libertățile opincii românescĭ.

Adversarii noștri neperḑênd din vedere acéstă luptă și prețuindŭ resultatele dobêndite de până acum după adevĕrata lorŭ valóre și-au îndoitŭ puterile, și, acum după 50 de ani, și-aŭ perfecționatŭ și rafinatŭ mijlócele pentru sugrumarea și stingerea nóstră. Prin urmare, și noi cei de astăḑĭ, credincioșĭ școlarĭ ai românismului, asemenea sĕ ne strîngemŭ rêndurile, și sĕ ne îndoimŭ puterile de apĕrare.

Adversarilorŭ noștri, avêndŭ ei puterea țĕrii în mână, le-a fostŭ pré ușorŭ de a ne loví în tóte interesele politice, comerciale și economice, și acum atăcându-ne în școlă ca și în biserică, în limbă ca și în avere, nouĕ nu ne-a mai remasŭ altŭ mijlocŭ de apĕrare de câtŭ **condeiulŭ**, cu care toți Românii datorĭ sunt de a strigá în lumea largă și de a cere dreptate și libertate pentru poporulŭ românŭ dintre Tisa și Carpațĭ.

Ast-felŭ împinșĭ de dorulŭ de a ne folosi ḑilnicŭ și cu energiă de acestŭ pacinicŭ mijlocŭ apelămŭ la publiculŭ celŭ mare românŭ pentru a ne susținé în ḑilnica nóstră luptă națională și în firma nóstră speranță de a fi încuragiațĭ, deschidemŭ abonamentŭ la **ḑiarulŭ nostru cuotidianŭ**

GAZETA TRANSILVANIEI

care precum acum 50 de anĭ a fostŭ **primulŭ organŭ de publicitate românŭ,** tot asemenea și astăḑĭ e **primulŭ organŭ cuotidianŭ românŭ**, ce apare dincóce de Carpațĭ.

Suntemŭ sigurĭ, că publiculŭ românŭ e pe deplinŭ convinsŭ de principiile, ce le profeséză acestŭ ḑiarŭ și de modulŭ cum acestŭ organŭ alŭ Românilorŭ dintre Tisa și Carpațĭ a sciutŭ chiar și în cele mai grele împrejurărĭ sĕ ție susŭ stindardulŭ naționalității române.

Privindŭ dér cu încredere la viitorŭ, **Gazeta Transilvaniei** în luna viitóre va eșí în tóte ḑilele, afară de Duminicĭ, și serbătorĭ, și pentru a puté cu înlesnire străbate până chiar și în sĕraca colibă a țĕranului românŭ, va fi celŭ mai eftinŭ ḑiarŭ din monarchia Austro-Ungară:

ABONAMENTE:

Pentru **Austro-Ungaria** pe anŭ **12 fl.,** pe 6 lunĭ **6 fl.,** pe 3 lunĭ **3 fl.** Pentru **România** pe anŭ **36 lei,** pe 6 lunĭ **18 lei,** pe 3 lunĭ **9 lei.** Domniĭ abonațĭ, carĭ au plătitŭ abonamentulŭ cu stimă sunt rugațĭ a ne trămite diferența. Celŭ mai ușorŭ mijlocŭ de abonare este prin **mandatŭ postalŭ.**

Redacțiunea.

Brașovŭ, 3 (15) Aprile.

Trebuia sĕ soséscă serbătorile Pascilorŭ gregoriane pentru ca Ungurii se mai dea o nouă alarmă în întréga Europă, că statŭ cu instituțiunĭ atâtŭ de amĕsurate timpului, cu védă, cu cultură și cu obiceiurĭ mai multŭ decâtŭ europene, ca Ungaria, nu se mai găsesce in lume.

Trebuia sĕ se ivéscă conflictulŭ importului vitelorŭ unguresci, ca sĕ esclame „Pester Loyd“ din nou cu emfasă, că nicĭ o înfluință străină nu e în stare se împiedece desvoltarea statului unguresců, așa cum o înțelegŭ Ungurii cu perciunĭ și fără perciunĭ; ḑiarulŭ pestanŭ într'adevĕrŭ e încântatŭ de grozava isbêndă a guvernuluĭ, care a făcutŭ ca boii unguresci de aḑĭ încolo se nu mai fie șicanațĭ la granița austriacă. Pacea decĭ e asigurată și statulŭ se póte desvoltá mai departe în liniște.

Fóia guvernului mai vorbesce încă și de libertate și de principii democratice, precum și de-o sută și de-o miiă alte bunătățĭ, ce nu le-ai puté găsi măcarŭ de ai cutreera pămêntulŭ trecêndŭ peste cele noue mărĭ și noue țĕrĭ din poveste.

Așa e! Ungaria e o țéră de Fețĭ-frumoșĭ... unguresci.

Însușĭ „Pester Lloyd“ mărturisesce acésta; este și sincerŭ de astădată, căcĭ elŭ se face că nu cunósce în Ungaria decâtŭ cultură ungurésca, societate ungurésca, ideă de statŭ ungurescŭ; ér peste celelalte naționalitățĭ trage cu condeiulŭ cu-o suverană îngâmfare.

Dér se'nșélă ḑiarele unguresci, décă credŭ că prin neadevĕrurĭ vorŭ mai puté ameți lumea.

Lumea scie pré bine, că în Ungaria e și o cultură românéscă, o societate românéscă, care e setósă de libertate, și pe care Ungurii o țină înlănțuită și-șĭ batŭ chiar jocŭ de ea. A încerca sĕ răpițĭ limba uneĭ națiunĭ; a-ĭ amenința cultura cu distrugere; a-o înlătura din posițiele avantagióse ce le oferă viéța statului; a-i amenința scólele și bisericile cu închidere; a opri pe Românŭ se jure înaintea tribunalelorŭ în limba părințilorŭ sĕi; a nu-i dá voie sĕ facă o cerere scrisă în limba sa: tóte acestea însemnéză libertate? acésta însemnéză cultură europénă? acestea vi sunt principiile democratice?

Ori câtŭ v'ați osteni sĕ îmbĕtați lumea cu asemenĭ minciunĭ de care ḑilnicŭ ḑiarele vi suntŭ pline; masca începe sĕ vĕ cadă de pe obrazŭ. Amŭ suferitŭ lanțurile lui Prometeŭ, și ați ruptŭ și rupeți fără milă din carnea nóstră; amŭ înduratŭ chinurile Nazariténului, și voi, cărturarĭ și farisei, trîmbițațĭ prin ḑiarele vóstre, că nu e ființă în Ardélŭ și Ungaria, care sĕ nu se încăldéscă la razele libertățiĭ. Da, ḑicemŭ și noi

---

FOILETONŬ.

Fântâna Blandusiei.

O nouă pétră scumpă împodobesce bogata corónă a regeluĭ poețilorŭ noștri. Măiéstra pénă a lui **Alecsandri** a creatŭ de noŭ una din acele geniale alcătuirĭ, carĭ i-aŭ cuceritŭ loculŭ celŭ mai onorificŭ între scriitoriĭ poporului nostru românescŭ, și care au făcutŭ, ca numele sĕu sĕ fie cunoscutŭ la o parte însemnată a lumei civilisate.

Este vorba de piesa în versurĭ „Fântâna Blandusiei,“ pe care poetulŭ a lucrat-o în anulŭ din urmă, și care a fostŭ admirată într'unŭ modŭ atâtŭ de unanimŭ din partea acelora, carĭ au avutŭ fericirea de a o vedé representându-se pe scena Teatrului naționalŭ din Bucurescĭ.

La „Despotŭ-Vodă,“ o altă comóră de frumseți poetice, pe care iubitulŭ nostru Alecsandri a scos-o la ivélă cu vre-o câțĭ-va anĭ mai înainte, s'aŭ făcutŭ câte-va observărĭ cu privire la partea dramatică; „Fântâna Blandusiei“ însă se consideră ca unŭ capŭ d'operă și în acéstă privință.

Sunt sigurŭ, că fie-care Românŭ sciutorŭ de carte aștéptă cu nerăbdare publicarea acestei nouĕ lucrărĭ a autorului „Pastelelorŭ“ și „Legendelorŭ,“ ca sĕ se pótă asociá și elŭ cu aceia, carĭ au admirat-o ḑilele din urmă și carĭ o admiră în capitala României.

Până atuncĭ, sperŭ, că voiu face unŭ serviciu cetitorilorŭ „Gazetei,“ décă voiu traduce din ḑiarulŭ bucurescianŭ „L' Indépendance Roumaine“ cuprinsulŭ genialei piese, despre care e vorba. —

»Acțiunea se petrece pe timpul luĭ Augustŭ. Roma este în culmea putereĭ sale. Tóte popórele supuse contribue la splendorea eĭ. Însĕ acestŭ tablou are și părțile sale întunecate. Bogăția a adusŭ cu sine corupțiunea. Parvenițiĭ înavuțițĭ desvóltă o pompă estraordinară. Din sclavĭ, ce erau, ei au devenitŭ stăpâni. Într'un cuvêntŭ, este splendórea, care premerge decădințeĭ.

Horațiu, poetulŭ favoritŭ alŭ lui Augustŭ, trăesce retrasŭ în Tibur, supĕratŭ pe protectorulŭ sĕu din causa îndelungateĭ surghiunirĭ a lui Ovidiu.

Actulŭ primŭ este o idilă completă.

Getta, o tênĕră sclavă din Dacia vine sĕ culégă plante aromatice, destinate sĕ parfumeze baia stăpânuluĭ sĕu Scaurus, unŭ bogatŭ libertinŭ, care locuesce într'o vilă superbă din apropierea Tiburului. Sosindŭ la fântâna numită a Blandusiei, Getta sĕ întâlnesce cu Gallus, unŭ june sclavŭ din Galia, pe care Horațiu l'a trimisŭ cu unŭ biletŭ la Lydia. Comunitatea în nenorocire apropiă unulŭ de altulŭ aceste două suflete întristate și aprinde scânteia unuĭ amorŭ curatŭ ca undele isvorului, lângă care se petrece acéstă scenă plină de sîmțĕmêntŭ.

Conversațiunea tinerilorŭ sclavĭ este întreruptă de Horațiŭ, care vine sĕ-șĭ ia inspirațiune la dulcele murmurŭ alŭ fântâneĭ sale favorite. Elŭ aude glasulŭ melancolicŭ alŭ Gettei, suspinândŭ o frumósă baladă din țéra sa, și remâne fermecatŭ de încântătórea aparițiune a tinerei fete.

Scena, care urméză între poetŭ și între Getta, trebue sĕ-lŭ răpéscă pe orĭ și cine.

Horațiu caută a mângăia pe juna sclavă și a o face să-șĭ mai uite de trista-ĭ sórte, vorbindu-ĭ de eroismulŭ națiuneĭ sale. Sêrmana fiică a Daciei se impresionéză așa de multŭ, încâtŭ luândŭ de pe capŭ coróna, cu care-șĭ împodobise frumosulŭ sĕŭ pĕrŭ, o întinde luĭ Horațiu, îngenunchiândŭ înaintea lui, și apoi se depărtéză turburată, după ce a sărutatŭ „pe mâna poetului mângăetórele cuvinte, pe care i le-a rostitŭ.“

Bĕtrânulŭ poetŭ simte, că inima sa mai bate încă, și într'unŭ splendidŭ monologŭ elŭ descrie lupta, ce s'a petrecutŭ înlăuntrulŭ luĭ între rațiunea rece și între unŭ amorŭ întârḑiatŭ, născutŭ dintr'odată la vederea tinere Dace.

Aicĭ se începe contrastulŭ, care dă viață întregeĭ piese.

In momentele, când sufletulŭ lui Horațiu se perde într'unŭ visŭ așa de încântătorŭ Neera, frumósa curtezană, favorita Romei elegante, vine sĕ-lŭ visiteze pe poetŭ pentru a-lŭ învita sĕ o cerceteze în vila sa vecină cu a dênsului. Ea întrebuințéză tóte mijlócele salei de seducțiune pentru a plăcé poetului și pentru a-lŭ face adoratorulŭ sĕu. Insĕ inima lui Horațiu este pré multŭ cucerită de Getta, ca sĕ pótă rĕspunde sêmțirei interesate și ambițióse a Neerei. Elŭ îĭ promite amiciția sa și se făgăduesce, că o va cerceta împreună cu amiculŭ sĕu Mecena și cu Postumius, carĭ veniseră, sĕ-lŭ înduplece a

Nu e Ungurŭ care sĕ nu se bucure de tóte drepturile ce'i oferă un statŭ constituţionalŭ şi liberŭ. Câtŭ pentru cei-lalţĭ numai Dumnedeu sĕ le fie intr'ajutorŭ şi ei se nu'sĭ pérdă credinţa în mântuire!

„O, de amŭ puté anunţa în curênd: „a înviatŭ, adevĕratŭ c'a înviatŭ," esclamă „Pester Lloyd" incheiându-şĭ revista sa dela 12 Aprile. Ce-a înviatŭ? Dreptatea? căcĭ despotismulŭ e deja gârbovŭ de bătrêneţe şi ca mâne va trebui sĕ'şĭ dea sufletulŭ.

Noi dicemŭ că dreptatea trebue se învieze, căcĭ scirile telegrafice ce ne sosescŭ din tóte părţile, dovedescŭ, că Românulŭ s'a deşteptatŭ, că ajungêndu-i cuţitulŭ la osŭ elŭ vede că singurŭ trebue sĕ'şĭ ajute, deóre-ce dela Ungurĭ nu mai póte sperá nimicŭ. Hotărîrile adunărilorŭ electorale ce s'aŭ ţinutŭ până acum în diferite părţĭ, mai în urmă în Gherla şi Orăştiă sunt ecoulŭ naţiunii române, care voesce a dovedi pe cale leală, că e démnă de a fi liberă. Aceste adunărĭ au condamnatŭ programa antinaţională şi unguréscă, ca una ce este făţarnică şi periculósă némului românescŭ. Suntemŭ sătui de amăgirĭ; este timpulŭ ca se înţelegemŭ odată pe deplinŭ, că numai noi prin noi ne putemŭ înălţa acolo unde trebue se stămŭ.

Nu putemŭ sfêrşi fără de a adresá o ferbinte mulţumire alegătorilorŭ români, cari c'unŭ entusiasmŭ curatŭ naţionalŭ ne-au salutatŭ pentru lupta nóstră publicistică. Fie ca impreună lucrându-şĭ cu toţii umĕrŭ la umĕrŭ stândŭ şi impingândŭ, se scótemŭ odată carulŭ nostru naţionalŭ din nomolulŭ, în care l'au prăvălitŭ adversarii noştri!

Adunarea alegĕtorilorŭ românĭ în Orăştiă.

(Telegr. „Gaz. Trans.«)

Orăştiă 12 Aprile. Douĕ sute de alegĕtorĭ manifestară cu entusiasmŭ **aderarea lorŭ la conclusele conferinţei naţionale dela 1881.** Toţĭ d'impreună felicitară atitudinea jurnalisticei adevĕratŭ române şi documentară unŭ interesŭ nemărginitŭ pentru causa naţională. De delegaţĭ pentru conferinţa din Sibiiu au fostŭ aleşĭ advocaţiĭ Samuilŭ Popŭ şi Dr. Tincu.

Toţĭ la olaltă felicită pasulŭ întreprinsŭ de »Gazeta Transilvaniei« pentru apariţiunea în tóte dilele.

Pentru tóte solidaritatea a fostŭ cu putere esprimată.

Alegĕtoriĭ românĭ din cerculŭ Orăştiei.

SCIRĬ TELEGRAFICE

(Serviciulŭ particularŭ alŭ „Gazetei TrOnsilvaniei"

Bucurescĭ 2 (14) Aprilie.

Camera a votatŭ adĭ primulŭ articolŭ alŭ legii electorale cu trei colegii. D. C. A. Rosetti cu 26 deputaţĭ s'a retrasŭ în urma acésta, protestândŭ contra punerii votului.

Bucurescĭ 3 (15) Aprilie.

Se crede că senatulŭ va primi articolulŭ propusŭ de d. Rosetti, relativŭ la presă, cu condiţiune ca sĕ se institue tribunale ordinare pentru atacurĭ contra monarchilorŭ.

Bucurescĭ 3 (15) Aprile.

Parlamentulŭ a luatŭ vacanţă până la 26 Aprile.

Adunarea electorală la Gherla.

(Telegr. „Gaz. Trans.")

Gherla 14 Aprile. Conferinţa alegĕtorilorŭ românĭ întrunită la Gherla a fostŭ fórte bine cercetată; ei **aderéză la programa naţională cu însufleţire respingêndŭ unanimŭ propunerea pentru programa »Viitorului.«**

Felicitărĭ la adresa nóstră.

Buda-pesta 12 Aprile.

Juventus romana hinc tibi salutem! ave! ave! centies milliesque ave primae romanae transilvanae quotidianae publicisticae digne auctor magna incipiens! ter felix dies fortunatus fiat quo ardens desiderium nostrae nationis inauguras. Ave! Ave!*)

Sibiiu 9 Aprile.

Cele mai sincere şi cordiale gratulaţiunĭ.

Iacobŭ Bologa.

Illyefalva (Selagiu) 8 Aprile.

Felicitezŭ uniculŭ preţiosŭ diarŭ »Gazeta Transilvaniei,« ce'lŭ redigeţĭ şi pe care'lŭ salută fie-care creatură română cu cea mai ferbinte bucuriă.

Ioanŭ Paulŭ Chinezŭ, protop.

Sibiiŭ 8 Aprile.

Vĕ poftescŭ celŭ mai strălucitŭ resultatŭ. Bunulŭ Dumnedĕŭ se vĕ ţină şi se vĕ resplătéscă.

Eliă Măcelariŭ.

Iaşĭ 30 Marte.

Primiţĭ o salutare frăţéscă dela mine şi comptaţĭ în totŭ déuna pe simţemintele mele românescĭ.

Stefanŭ Stoica.

Aradŭ 1 (13) Aprile.

Se trăéscă »Gazeta« şi muncitorii ei!

Atanasiu Tuducescu.

Deeş-Acna 12 Aprile.

Vĕ dorescŭ dile îndelungate ca se puteţĭ luptá ca şi până acumŭ pentru poporulŭ românŭ. Cu Dumnedĕŭ înainte şi noi vĕ vomŭ urmá!

Mateiŭ Popŭ, preotŭ.

Mulţumindŭ din totŭ sufletulŭ pentru aceste încuragiatóre dovedĭ de simpatiă, dorimŭ ca urările ce ni sĕ facŭ sĕ fiĕ făcute într'un ciasŭ bunŭ!

Convocare.

In urma conclusului luatŭ de către comitetulŭ centralŭ de acţiune alŭ clubului alegĕtorilorŭ de partida naţională română **din oraşulŭ şi comitatulŭ Braşovului,** subsemnatulŭ în calitate de vice-preşedinte alŭ acestui comitetŭ şi din insărcinarea aceluiaşĭ are onórea a conchemá pe toţĭ alegĕtorii de partida naţională română din oraşulŭ şi comitatulŭ Braşovului la adunare generală pe Vinerĭ în 13/25 Aprilie a. c.

Adunarea se va ţiné in salonulŭ hotelului Nro. 1 în diua indicată, începêndu-se, la 2 óre p. m. precisŭ.

Programulŭ va fi următorulŭ:

1. Deschiderea adunărei generale prin subsemnatulŭ, şi demisionarea comitetului vechiu.
2. Alegerea unui preşedinte ad-hoc sub conducerea căruia se va reconstituí clubulŭ şi se va alege noulŭ comitetŭ de acţiune.
3. Eventuale propuneri.
4. Alegerea de delegaţĭ, pentru viitórea conferinţă generală din Sibiiŭ.

Braşovŭ în 13 Aprilie 1884.

O. Soreson.
vice-preşedinte.

*) Pe românesce: Tinerimea română de aci te salută! Laudă ţie, de nenumerate orĭ, tu, care începĭ o lucrare grea demnŭ redactorŭ alŭ celui d'antâiŭ diarŭ românŭ cuotidianŭ! De trei orĭ fericită se fie norocósa di în care înaugurezĭ ardĕtórea dorinţă a naţiunei nóstre! Fii lăudatŭ! fii lăudatŭ!

Convocare.

In sensulŭ apelului On. comitetŭ electoralŭ permanentŭ alŭ partidei naţionale române cu data 10 Februariu a. c. avemŭ onórea a învitá pe toţĭ alegĕtorii românĭ aderenţĭ ai partidei nóstre din comitatulŭ Albei-inferióre, cercurile electorale: Aiudŭ, Ighiiŭ, Uiora, Vinţulŭ de josŭ şi oraşele Alba-Iulia şi Abrudŭ la o conferinţă electorală, ce se va ţiné Joi 24 Aprile c. noŭ la 2 óre d. m. în Alba-Iulia, otelulŭ »la Sóre« spre pertractarea următórelorŭ obiecte:

1. Alegere de comitete esecutive pentru comitatŭ şi subcomitete pentru cercurile electorale.

2. Alegere de delegaţĭ la conferinţa generală, ce se va ţiné în Sibiiŭ.

3. Eventuale propunerĭ în cestiunea alegerilorŭ dietalĭ.

Alba-Iulia, 10 Aprilie n. 1884.

Comitetulŭ ad hoc:

Gregoriu Elechesi m. p. **Ales. Tordasianu** m. p.
Ios. B. Romanŭ m. p. **Nicolau Barbu** m. p.
Mihaiŭ Cirlea m. p.

Convocare.

După consultare cu mai mulţĭ alegĕtorĭ românĭ din cerculŭ de alegere alŭ Şomcutei-marĭ, avemŭ onóre a convocá pe 22 Aprile a. c. st. n. la 2 óre p. m. o conferinţă a alegĕtorilorŭ aderinţĭ la partida naţională română şi la programa statorită la anulŭ 1881 în Sibiiŭ, — care conferinţă se va ţiné în localitatea »Societăţei de lectură chiorénă" din Şomcuta-mare.

Obiectele conferinţei vorŭ fi:

1. Constituirea partidei naţionale române pentru acestŭ cercŭ electoralŭ.
2. Alegerea a doi delegaţĭ pentru conferinţa generală, ce se va ţiné în Sibiiŭ.
3. Discutarea diferitelorŭ propunerĭ referitóre la alegerile venitóre.

Toţĭ alegĕtoriĭ din acestŭ cercŭ, carĭ aderéză la programa naţională română, sunt învitaţĭ a participá la acéstă conferinţă.

Şomcuta-mare, la 8 Aprile 1884.

Andreiŭ Medanŭ m. p. prepietarŭ. **Alesandru Popŭ** m. p. adv. şi prop.
Nicolau Nilvanŭ m. p. adv. şi prop. **Vasiliu Dragoşŭ** m. p. advocatŭ.

Cronica evenemintelorŭ politice.

Banulŭ Croaţiei Contele Khuen îndată după Pascĭ sĕ va duce la Pesta, ca sĕ dobêndéscă încuviinţarea pentru proiectele de lege, ce le pregătesce guvernulŭ provincialŭ. Cu acésta ocasiune sĕ va stabili definitivŭ terminulŭ când sĕ se convóce dieta Croaţiei. Dieta de astă dată nu sĕ conchiamă prin preşedinte, ci printr'unŭ rescriptŭ regescŭ, în care se vorŭ stabili şi obiectele, carĭ sĕ vorŭ pertractá.

---

părăsí singurătatea câmpenéscă de până acum şi a se întórce la curtea lui Augustŭ. Mecena îĭ dă a înţelege poetului, că ar puté obţiné ertarea lui Ovidiu, décă ar cetí împĕratului noulŭ sĕu poemŭ despre arta poetică, lucrare, pe care Augustŭ este fórte curiosŭ, cas 'o cunóscă. Horaţiu este desperatŭ, de óre-ce nu scie, unde a lăsatŭ manuscriptulŭ poemului sĕu, care ar fi pututŭ sĕ-lŭ libereze pe Ovidiu din esiliu. Ei plecă tus-trei la vila Neerei. În acestŭ momentŭ întră Scaurus, bogatulŭ libertinŭ, însoţitŭ de cei doi parasiţĭ ai sĕi, Zoilus şi Gluto. Scaurus se plânge de nepăsarea, ce i-o arată Neera. Zoilus, versificatorulŭ plinŭ de invidiă şi îmbĕtatŭ de sine însu'şĭ, zărindu'lŭ pe Horaţiu, dă cursŭ liberŭ mâniei, de care e cuprinsŭ din causa succeselorŭ literare ale marelui poetŭ. Scaurus aruncă în fântână câte-va piese de aurŭ destinate sĕ-i câştige favorulŭ Neerei, éră Gluto şi Zoilus caută ale scóte şi a le pune la buzunarŭ. Ei sunt împedecaţĭ prin sosirea lui Gallus, care vine, sĕ privéscă încă odată în isvorulŭ cristalinŭ iubita imagine a Gettei.

Actulŭ alŭ doilea se petrece la Scaurus.

Bogatulŭ libertinŭ îĭ face Neerei o serbare magnifică. La cererea curtesanei, elŭ i-a făgăduitŭ, că va elibera pe sclavulŭ, care-ĭ va oferi florĭ mai ântâiŭ. Hebre, celŭ mai de căpeteniă dintre slavii lui Scaurus, voesce a se folosí de acéstă ocasiune pentru a-şĭ câştiga libertatea. Déră Gallus, care a auditŭ promisiunea făcută Neerei, o încunosciinţéză pe Getta, şi o sfătuesce sĕ caute a afla timpulŭ, cândŭ va sosi Neera, ca astfeliu ea sĕ fie cea dintâiŭ, care sĕ-i iasă înainte. Aicĭ se întêmplă unŭ încântătorŭ episodŭ, care-i dă ocasiune d-lui Alecsandri, sĕ alcătuiască o scenă de amorŭ de totŭ mişcătóre. Getta primesce deocamdată cu bucuriă propunerea lui Gallus, dér' impresionată de dovada de iubire ce i-o dă flăcăulŭ din Galia, ea preferă a rĕmâné sclavă, decâtŭ a-şĭ redobândí libertatea fără de dênsulŭ. Ea voiesce mai bine — dice dênsa — a rĕmâne sclavă, insă, sclavă adorată. Cei doi iubiţĭ hotărăscŭ a fugi. Hebre întrevine şi poruncesce celorlalţĭ sclavĭ sĕ-ĭ pună în lanţurĭ. Getta însĕ le spune, că potŭ sĕ fie eliberaţĭ, décă vorŭ prinde pe Hebre şi décă vorŭ eşi cu toţii spre întêmpinarea Neereĭ. Îndemnaţĭ prin aceste cuvinte, sclaviĭ punŭ mâna pe mai marele lorŭ şi îlŭ ducŭ în altă parte.

Scaurus, preocupatŭ de preparativele pentru serbarea, ce o dă în onórea ilustrilorŭ sĕi óspeţĭ, nu presupune nimicŭ. Elŭ este mândru de totŭ, că póte primí la masa sa ómenĭ ca Horaţiu, Mecena şi Postumius, şi pare că vede deja distincţiunile, ce-lŭ aşteptă. Zoilus se folosesce de acéstă stares ufletéscă a lui Scaurus pentru a'lŭ încărca cu linguşirĭ, şi a-lŭ îndemna sĕ pregătéscă unŭ complotŭ împotriva lui Horaţiu. Elŭ sfătuesce pe protectorulŭ sĕŭ, sĕ-lŭ róge pe Horaţiu, sĕ improviseze o odă, credêndŭ, că în chipulŭ acesta poetulŭ va ajunge în cornŭ de capră, şi talentulŭ lui va perde din valóre în ochii lui Mecena. Scaurus se învoesce cu acéstă propunere, sperândŭ, că-lŭ va face ridiculŭ pe Horaţiu înaintea Neerei, şi-ĭ făgăduesce lui Zoilus o miiă de sesterţe pentru casulŭ, cândŭ complotulŭ va reuşi.

Invitaţiĭ sosescŭ, déră Mecena lipsesce, ceea-ce îlŭ măhnesce pe Scaurus. Neera este primită cu triumfŭ. Sclaviĭ se grăbescŭ a-i eşi înainte, şi curtesana, aducêndu-i aminte lui Scaurus de promisiunea făcută, cere, ca ei sĕ fie eliberaţĭ. Scaurus, luatŭ cu vorba pe neaşteptate, este obligatŭ a consêmţí, şi-i liberéză. Postumius propune, ca cu toţii sĕ închine în onórea lui Scaurus. Neera cântă unŭ hymnŭ în onórea lui Bacchus. Libertinulŭ îlŭ rógă pe Horaţiu sĕ improviseze o mică poesiă. Toţĭ cei de faţă insistă, ca poetulŭ sĕ dea ascultare acestei cererĭ. Insĕ Horaţiu nu se sêmte destulŭ de inspiratŭ, şi-şĭ cere scuse. Scaurus şi Zoilus credŭ, că scopulŭ lorŭ este ajunsŭ. Scaurus îĭ oferă lui Horaţiu totŭ ceea-ce va dorí elŭ, décă va improvisa unŭ cântecŭ în onórea Neerei. Poetulŭ stă la îndoială. In acestŭ momentŭ apare Getta, aducêndŭ cupe de aurŭ şi amphore (ulcióre) cu vinŭ. La vederea ei, Horaţiu tresare şi adresându-sĕ către Scaurus, îĭ aduce aminte făgăduinţa de a-i dărui, totŭ ceea-ce i va cere. Libertinulŭ se obligă a-şi împliní promisiunea.

Getta umple cupele cu vinŭ, şi se retrage spre fundulŭ scenei. Poetulŭ, după-ce face o admirabilă întroducere, cu ochii ficsaţĭ asupra Getttei, întónă o odă în trei strofe, care se póte socoti de unŭ capŭ d'operă în acéstă specialitate de poesiă.

Este cu adevĕratŭ eşită din péna lui Horaţiu.

Toţĭ cei de faţă aplaudă entusíasmaţĭ. Scaurus însu-şĭ este fărmecatŭ. Elŭ îşĭ dă pe faţă dispreţulŭ sĕu faţă de Zoilus, şi-ĭ dice lui Horaţiu, sĕ-şĭ alégă unulŭ din obiectele cele mai preţióse, ce le posede elŭ. Poetulŭ iĭ cere pe Getta. Scaurus se invoesce, bunŭ bucurosŭ că a scăpatŭ aşa de uşorŭ. Insĕ Neera a urmăritŭ privirile lui Horaţiu, şi a gâcitŭ, ce se petrece în inima lui.

Óspeţiĭ voiescŭ sĕ se pună la masă. Deodată apare Hebre disperatŭ până în adênculŭ sufletului, şi-i împărtăşesce stăpânului sĕu, că sclavii au furatŭ bucatele. Actulŭ se finesce cu acestŭ incidentŭ comicŭ şi Scaurus rĕmâne ruşinatŭ.

Foile Cehilorŭ ne spunŭ, că peste câtva timpŭ sĕ va face în parlamentulŭ din Viena o propunere, pentru regularea întrebuințării limbilorŭ în țĕrile austriace. După ce vorŭ trece feriile paștilorŭ deputatulŭ contele Coronini și baronulŭ Schwegel vorŭ propune ca sĕ se facă o luturorŭ disposițiunilorŭ legale, cari sĕ referescŭ la întrebuințarea limbilorŭ în diferitele provincii, în acelŭ scopŭ că tóte disposițiunile, cari sunt destinate pentru limbile naționale din imperiu, sĕ se codifice precisŭ printr'o lege imperială. Acéstă revisiune și lege pentru limbi sĕ-o facă unŭ comitetŭ specialŭ din parlamentŭ, și acesta se fie compusŭ astfeliu încâtŭ într'ênsulŭ sĕ fie representate în acelașŭ modŭ tóte naționalitățile și tóte provinciile fără deosebire cu privire la mărime și la numĕrulŭ locuitorilor.

* * *

După cum ni s'a anunțatŭ prin telegrafŭ, corpurile legiuitóre române își urmézâ desbaterile asupra revisuirii Constituțiunii. Din cele 25 de articule, ce se vorŭ revisui, 13 sunt privitóre la legea electorală, 2 la libertatea presei, ear cele-lalte 10 privescŭ materiĭ diferite. Corpurile legiuitóre au intratŭ în discuțiunea revisuirii numai după ce crisa ministerială s'a aplanatŭ, refusândŭ M. S. Regele a primi demisiunea ministrului-președinte.

* * *

Relativŭ la mișcările unionistice din Rumelia orientală înalta Pórtă se fi provocatŭ pe Aleco-pașa ca orĭ-ce adunare care ar tinde la Unirea Rumeliei cu Bulgaria sĕ-o suprime cu forța. In acelașŭ timpŭ garnisóna din Adrianopole a fostŭ mai mărită, unŭ semnŭ, că Pórta iea tóte mĕsurile de precauțiune pentru tóte eventualitățile.

Mai mulțĭ funcționarĭ pentru că luară parte pe față la mișcările unionistice furâ destituițĭ din posturile lorŭ. Meetingurile le înscenară mai cu sémă funcționarii destituițĭ și oposițiunea, care este nutrită din Bulgaria. La meetingulŭ celŭ mai însemnatŭ din Slivno luară parte dóuĕ sute de persóne. Când sĕ despărțiră țĕranii dela meetingulŭ din Slivno strigară: slavă luĭ Dumnedĕŭ, nu maĭ avemŭ tributŭ, nu mai avemŭ contribuțiune! Deputațiunile carĭ merseră din partea meetingurilorŭ la consulii puterilorŭ în Filipopole, furâ primite numai de consululŭ rusescŭ și de celŭ anglesŭ, de acesta însĕ numai privatim.

Din camera română.

La 28 Marte s'au pusŭ în Cameră în discuțiune generală, cele 25 de articole din Constituțiune, ce sunt a se revisui.

D. T. Maiorescu declară, că nu e nicĭ bine, nicĭ conformŭ regulamentului d'a se face unŭ votŭ generalŭ, de óre ce totalitatea articulelorŭ de revisuitŭ nu cuprinde o sistemă unitară, neființdŭ tóte privitóre la aceiașĭ materiă. Nu se póte desbate titulatura Domnului în acelașĭ timpŭ cu legea electorală, cu libertatea presei și altele.

D. Iepurescu dice, că regulamentulŭ camerii e categoricŭ; elŭ decide ca sĕ fie o discuțiune generală și decĭ sĕ nu se facă nicĭ o abatere dela acéstă disposițiune. Câtŭ pentru bănuiala că ar puté fi o neînțelegere între Corónă și Cameră, d-sa privesce o asemenea neînțelegere ca o nenorocire și crede că partidulŭ liberalŭ nu va da o asemenea ocasiune.

D. Grădișténu observă că d'astă dată d. Maiorescu a fostŭ ecoulŭ voințelorŭ majorității, și cum va hotărî majoritatea așa va fi. Dér cum trebue a se urma, întrébă d-sa? Regulamentulŭ trebue păzitŭ, mai cu sémă cândŭ e vorba de revisuirea Constituțiunii. Despicarea votului ar puté duce la anihilarea regimului parlamentarŭ.

După ce mai vorbescŭ câțĭ-va deputațĭ, discuțiunea se închide, și se primesce propunerea d'a se face desbatere generală asupra fie-cărei ordine de idei.

Se citesce Art. 1.

D. T. Maiorescu dice că redactarea acestui articulŭ e confusă. In casŭ de turburărĭ provocate de alțiĭ, póte sĕ se nască și pentru Românĭ o cestiune teritorială. S'ar face póte o configurațiune în care nu Dunărea arŭ fi margine. E adevĕratŭ că Românii nu se gândescŭ sĕ anexeze teritorii cu violență, dér se gândescŭ la unitatea de cultură. »Avemŭ o limbă comună, dice D. Maiorescu, și voimŭ s'avemŭ și o cultură comună. N'avemŭ unitate de statŭ, dér avemŭ unitate ideală. Cândŭ dicemŭ România, la acéstă unitate ideală ne gândimŭ. Sĕ nu luămŭ dér idealulŭ ce era în cuvêntulŭ România.«

Articolulŭ se pune la votŭ ast-felŭ redactatŭ și se primesce:

»Regatulŭ României cu județele din drépta Dunării constitue unŭ singurŭ statŭ indivisibilŭ!!

La 29 Martie se continuă desbaterea asupra revisuirii. Se dă citire Art. 77, care se votézâ ast-felŭ redactatŭ:

»Senatorii primescŭ diurnă ca și deputații în timpulŭ sesiunii.«

Se citescŭ articolii 118 și 121 privitorĭ la desființarea gardei naționale și se primescŭ fără modificare.

Economiă, comerciŭ și industriă.

Comerciu nostru.

Brașovulŭ din timpurĭ străvechĭ a fostŭ renumitŭ, ca unulŭ din cele mai însemnate centre ale comerciului levantinŭ.

Multe producte ale Orientului trebuiau sĕ-șĭ caute calea lorŭ spre apusŭ prin orașulŭ nostru, care se bucură de unŭ prețiosŭ privilegiu, ce-i dăruise natura, căcĭ piața nóstră, timpŭ îndelungatŭ, a formatŭ legătura cea mai scurtă și comódă între apusŭ și rĕsăritŭ; ea a fostŭ multŭ timpŭ, cum amŭ dice, pragulŭ dela pórta mănosului Orientŭ cu fructele lui cele dulcĭ și aromatice, cu curmalele, smochinele, stafidele, portocalele, cafelele lui și altele, cópte la razele unui sóre mai lucitorŭ, sub unŭ ceriu mai seninŭ, de cum este alŭ nostru.

Pe la mijloculŭ acestui seculŭ, după rĕsboiulŭ Crimeii, comerciulŭ nostru ajutoratŭ de toțĭ agenții naturalĭ și socialĭ, esploatândŭ cu pricepere și bunŭ norocŭ posițiunea sa geografică, ajunse la culmea înflorirei sale, lăsândŭ urme mărețe în instituțiunile de cultură, ce le-a creatŭ, și dovedindŭ ast-felŭ unorŭ pretinșĭ filosofi, că comerciulŭ póte produce și ceva cu scopŭ idealŭ.

Gimnasiulŭ celŭ mare din Brașovŭ, unde deja o generațiune întrégă a sorbitŭ cultura la isvórele sciinței, spre propășirea némului nostru, acelŭ gimnasiu imposantŭ, este rodulŭ, pe care ni l'a produtŭ lăsă acea înflorire a comerciului, cu puținŭ timpŭ înainte de 'a peri sub suflarea amorțitóre a crivĕțului crisei comerciale formidabile, ce erupse pe la 1856.

Multe case de comerciŭ, aprópe patriarchale, se prăvușiseră sub isbirile acelei desastruóse furtunĭ, și altele au fostŭ lovite astfelŭ, în câtŭ le secă puterea de viață.

Acea epocă de tristă memoriă este punctulŭ, dela care începe apunerea însemnătățiĭ nóstre comerciale, este punctulŭ, care ne arată, câtŭ amŭ avutŭ și câtŭ amŭ perdutŭ.

Însĕ, décă amŭ datŭ înapoi, vina nu este numai a nóstră. Nimenĭ nu póte susține cu dreptŭ cuvêntŭ, că Româniĭ brașovenĭ nu ar fi cuprinșĭ destulŭ de iute spiritulŭ timpului!

În adevĕrŭ, n'amŭ fostŭ tocmai lipsițĭ de inteligința și agilitatea, ce se cere dela adepțiĭ industriei comerciale în mĕsură cu multŭ mai mare de câtŭ dela orĭ-cine, pentru a-șĭ însuși avantagele, ce ni le întinde sciința, și a se folosi de ele în unŭ modŭ practicŭ, — déră ne-au lipsitŭ mai întâiŭ mijlócele materiale, apoi încetulŭ cu încetulŭ amŭ fostŭ silițĭ a ne supune de voie, fără de voie, consecințelorŭ nefavorabile, carĭ au resultatŭ dela unŭ timpŭ incóce din aplicarea lățită a invențiunilorŭ celorŭ mai mărețe, pre carĭ le-au dobênditŭ vr'odată sciința reală.

Da, voimŭ sĕ vorbimŭ de căile ferate. Lorŭ în adevĕrŭ trebue sĕ atribuimŭ noi Brașovenĭĭ decădința neevitabilă a comerciului nostru din trecutŭ, căcĭ ele au produsŭ o alterațiune universală în tóte instituțiunile nóstre cele vechĭ, care se basau pe monopolulŭ de comunicatiune directă cu Orientulŭ.

Aprópe totŭ ce amŭ avutŭ s'a sfărîmatŭ, și încă n'amŭ pututŭ pune mai nimicŭ în locŭ. Astădĭ ne aflămŭ în epoca unei durerose transițiunĭ, pe care din nefericire o sêmțimŭ atâtŭ de multŭ cu toțiĭ.

Nu mai este déră necesarŭ, ca să facemŭ mențiunne aicĭ în specialŭ de productele brute, carĭ odinióră formau obiectulŭ transacțiunilorŭ nóstre lucrative, și carĭ astădĭ au perdutŭ aprópe orĭ ce valóre pentru comerciulŭ nostru, căcĭ ce ne-ar folosi, décă amŭ începe sĕ vorbimŭ de bumbacŭ, de seu, de vinurĭ românescĭ, de vite și de alte multe. Vomŭ trece peste ele, și vomŭ menționá numai atâtŭ, că de vr'o câțĭ-va anĭ încóce, chiar și lâna unŭ productŭ, care ocupă sute, ba chiar mii de brațe muncitóre a celei mai lipsite clase din populațiunea nóstră brașovênă română, a ajunsŭ a nu mai fi unŭ articolŭ rentabilŭ, și că prin urmare importațiunea ei scade din anŭ în anŭ impedecată fiindŭ mare parte și prin mĕsurĭle prohibitive, decretate de guvernanții noștri, carĭ în acéstă privință n'aŭ sciutŭ nici de cum a protege necunŭ a promová interesele comerciului nostru; décă vomŭ mai spune în fine, că și importațiunea pieilorŭ de vite cornute a scădutŭ, că cerealele numai prin intermitență formézâ obiectulŭ speculațiunilorŭ nóstre, că din câte amŭ avutŭ, ne-amŭ alesŭ aprópe numai cu gazulŭ (petroleulŭ), că multe din manufacturele nóstre au începutŭ sĕ pérdă dominațiunea în têrgurile române, ce-o esera până acum, în profitulŭ fabricațiunilorŭ străine; în fine décă vomŭ adauge cu scopulŭ de a reînsufleți întru câtva speranțele nóstre, că unele articule din Orientŭ, în urma înființărei canalului dela Suez și prin complectarea rețelelorŭ de căi ferate, peste multŭ, puținĭ vorŭ regăsi prin Brașovŭ calea cea mai scurtă pentru a trece în unele părțĭ ale occidentului, apoi ne putemŭ face o ideă despre situațiunea nóstră de față comercială.

Făcêndŭ acéstă mică introducere, prevenimŭ pe onor. noștri cetitorĭ, că vomŭ publicá din timpŭ în timpŭ raporturĭ speciale asupra situațiunei piețelorŭ nóstre de comerciu, a burselorŭ, care potŭ interesá publiculŭ și asupra institutelorŭ financiare, comerciale și industriale românescĭ.

Diverse.

Poetulŭ Eminescu. Anunțămŭ cu bucuriă, că multŭ talentatulŭ nostru poetŭ M. Eminescu, după ce a făcutŭ o călĕtoriă prin Italia, s'a întorsŭ în Bucurescĭ, și se află pe deplinŭ sănĕtosŭ.

Banchetulŭ datŭ în onórea lui V. Alexandri. — Marele poetŭ alŭ latinității, V. Alexandri, a fostŭ onoratŭ cu unŭ strălucitŭ banchetŭ în urma isbândei, ce a câștigat-o prin representarea »Fântânei Blandusiei.« S'aŭ

Actulŭ alŭ treilea se petrece în cabinetulŭ de lucru alŭ lui Horațiu. Înaintea ferestrelorŭ se vede o luncă veselă și fântâna Blandusiei cu stejarulŭ sĕu secularŭ. Getta și Gallus nu cutéză încă a crede în fericirea lorŭ. Gallus îi povestesce tinerei fete, cum a devenitŭ elŭ secretarulŭ lui Horațiu, și-șĭ esprimă mâhnirea, ce o simte, de óre-ce nu póte găsi prețiosulŭ manuscriptŭ pe care poetulŭ l'a perdutŭ. Getta își aduce aminte, că a vĕdutŭ, pe cândŭ aduna florĭ, unŭ sulŭ în forma unei cărțĭ ascunsŭ în érbă aprópe de fântână.

Ei voiescŭ sĕ mérgă, ca sĕ-lŭ caute, însĕ sunt împedecațĭ de Postumius, care îĭ propune Gettei, sĕ se facă drăguța lui. Ghiujulŭ bĕtrênŭ caută a-o îmbĕta pe tênĕra fată cu cele mai ademenitóre făgăduințe. Elŭ îi descrie traiulŭ lucsuriosŭ, ce'lŭ va duce la dênsulŭ.

În timpulŭ acestei conversațiunĭ, Gallus, prefăcêndu-se, că decopiézâ versurĭ de-ale lui Horațiu, îlŭ întrerupe în fiecare momentŭ pe curtesanulŭ fără dințĭ, prin observațiunĭ ironice, care îlŭ iritéză așa de tare, încâtŭ îlŭ trămite afară pe sclavŭ. Getta pléca după Gallus sub pretextŭ că voiesce a-ĭ aduce ceva de rĕcóréla bĕtrênului înferbêntatŭ.

În clipa cândŭ ese tênĕra Dacă, se ivesce Scaurus furiosŭ din causa celorŭ ce le-a pățitŭ, și voiesce sĕ pedepsescă pe Getta, de óre-ce ca plănuise farsa, pe care i-o jucaseră sclavii.

Elŭ o insultă într'unŭ modŭ grosolanŭ, și o amenință. Însĕ juna fiică a Daciei pune mâna pe unŭ stiletŭ și se apĕră împotriva parvenitului, care este gata a sĕ arunca asupra eĭ. Sosesce și Horațiu cu Neera, și între Scaurus și Postumius se nasce din causa Gettei o cértă fórte comică. Ei o punŭ la licitațiune, oferindŭ și unulŭ și altulŭ sume, din ce în ce mai marĭ, pentru a o puté cumpĕra dela Horațiu. Neera ațiță și maĭ tare pe cei doi concurențĭ, descriindu-le deosebitele farmece ale Gettei. Tênĕra fată, indignată și umilită, sĕ revoltă în fața acestuĭ scandalŭ, și voesce a-șĭ da o lovitură de stiletŭ. Horațiu o împedecă, și bărbațiĭ esŭ, lăsândŭ pe Getta leșinată în îngrijirea Neerei. Biata fată îșĭ vine în simțirĭ, și ese sprijinită de brațulŭ Neereĭ, care caută a o mângâia.

Horațiu se întórce, încă întristatŭ de scena de mai nainte. Getta vine sĕ-șĭ céră ertare, pentru că a pututŭ crede, că elŭ ar consimți a face dintr'ênsa obiectŭ de negustoriă. După câte-va clipite de nedecisiune, Horațiu dă cursŭ liberŭ sentimentelorŭ sale față de juna fată, și-i descopere secretulŭ inimeĭ sale. Getta, confusă și întristată, mărturisesce poetuluĭ aceea ce simte pentru elŭ. Este recunoscință, venerațiune, adorare chiar; însĕ nu amorŭ.

Ea îĭ împărtășesce lui Horațiu, că iubesce pe altă cine-va. Poetulŭ, rĕmânêndŭ singurŭ, se deștéptă din visulŭ sĕu amorosŭ, și venindu-șĭ la consciință, strigă cu durere: »Omulŭ s'a stinsŭ, n'a maĭ rĕmasŭ decâtŭ poetulŭ!«

Neera a audițŭ cele ce s'au petrecutŭ între Horațiu și Getta. Ea-șĭ bate jocŭ de aspirațiunile amoróse ale poetului, și-ĭ aduce aminte, că dênsei i-a refusatŭ afecțiunea, dicêndu-i, că: »Aurora cu apusulŭ nu se potŭ întâlni.« Ea-lŭ mustră pentru indiferența arĕtată, și escită gelosia lui Horațiu, făcêndu'lŭ atentŭ asupra lui Gallus și a Gettei, carĭ s'au întâlnitŭ aprópe de fântâna Blandusiei și vinŭ cătră dênsulŭ.

La acéstă privelisce poetulŭ iritatŭ pune mâna pe o spadă, și-i amenință cu mórte pe cei doi iubițĭ.

Gallus se împotrivesce cu mândriă la furia poetului, dicêndu-i: »Eu sunt Brenŭ; iubescŭ pe Getta și Getta mĕ iubesce pe mine. Lovesce-ne!«

Getta îĭ arată lui Horațiu manuscriptulŭ, pe care-lŭ credea perdutŭ și pe care Gallus l'a găsitŭ în iérbă aprópe de fântână. Ea-i dice: „Tu ne osêndescĭ la mórte? Suntemŭ pregătițĭ. Cu gloria ta în mână vomŭ muri, salutându-te!« La vederea poemului sĕu favoritŭ, Horațiu se schimbă dintr'odată. Elŭ întinde spre tinerĭĭ amanțĭ gladiulŭ rĕdicatŭ, ca și cândŭ ar voi sĕ-i lovéscă... Dar' cu surisulŭ pe buze, elŭ le atinge fruntile, și dice: »Fițĭ liberĭ dupǎ obiceiulŭ poporului romanŭ. Lumea este a vóstră!«

La acestea Getta îĭ rĕspunde: »și tu escĭ alŭ ei!...« și ea îĭ presintă poemulŭ sĕu regăsitŭ.

Horațiu îlŭ ia din mânele tinerei fete și rostesce aceste cuvinte: »O carte! Tu mĕ deștepțĭ dintr'unŭ visŭ târdiu și deșertŭ. Tu escĭ aceea, care mi-aĭ mai rĕmasŭ din fericirile acestei lumĭ, o gloriă! Horațiu nu va perĭ cu totulŭ!«

Prin acéstă apoteosă literară se sfĕrșesce piesa „Fântâna Blandusiei,« care s'ar mai puté numi: »Ultimulŭ amorŭ și îndurarea lui Horațiu.«

Acesta este cuprinsulŭ celei mai nouĕ creațiunĭ a bardului dela Mircescĭ, care la Montpellier a pusŭ în uimire întrégă lume latină.

Fie, ca marele nostru Alecsandri sĕ aibă parte încă de multe dile fericite spre gloria némului nostru românescŭ!

A. B.

rostitŭ mai multe discursurĭ cu acéstă ocasiune și s'au cetitŭ trei poesii măestre, recitate de V. A. Ureche, Șerbănescu și Olănescu, care au storsŭ aplause entusiaste.

Un furtu în Săcele. Aflămŭ că în Dumineca trecută la miedulŭ nopții s'aŭ furatŭ din biserica Sf. Adormirĭ din Satulungŭ baniĭ aflătorĭ în Cassa bisericeĭ; obiectele fără valóre au rĕmasŭ neatinse. Hoții încă nu s'aŭ descoperitŭ.

Din Sibiiŭ ni se scrie: La 1 Aprilie s'a ținutŭ în Sibiiŭ o adunare pentru alegerea celor 4 delegațĭ ce aveu sĕ ia parte la conferința nóstră electorală. Alegerea nu s'a pututŭ face din causa unorŭ neințelegerĭ ce s'aŭ ivitŭ, așa că însușĭ comisarulŭ polițienescŭ a trebuitŭ se intervie ca sĕ se suspende ședința.

Editorŭ: **Iacobŭ Mureșianu.**
Redactorŭ responsabilŭ: **Dr. Aurel Mureșianu.**

Bursa de Bucurescĭ.

Cota oficială dela 31 Martie v. 1884.

Renta română (5%). . . .	Cump.	93 1/2	vênd.	94
Renta rom. amort. (5%) . .	»	95 5/8	»	96
» convert. (6%) . .	»	98 1/2	»	99
Împr. oraș. Buc. (20 l.) . .	»	32	»	33
Credit fonc. rural (7%) . .	»	104 3/8	»	—.—
» „ „ (5%) . .	„	92 3/4	„	—.—
» » urban (7%) . .	»	101 3/4	»	102 1/4
» » » (6%) . .	»	98	»	98 1/4
» » » (5%) . .	»	88 7/8	»	89
Banca națională a României	»	1450	»	—
Ac. de asig. Dacia-Rom. . .	»	378	»	—
« » » Națională . .	»	241	»	—
Aurŭ	»	3.25%	»	—.—
Bancnote austriace contra aurŭ	»	2.09	»	2.10

Cursulŭ la bursa de Viena

din 12 Aprile st. n. 1884.

Rentă de aurŭ ungară 6%	122.20
Rentă de aurŭ 4% . . .	92.—
Rentă de hârtiă 5% . .	88.60
Imprumutulŭ căilorŭ ferate ungare	141.50
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ung. (1-ma emisiune) . . .	95.40
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ung. (2-a emisiune)	117.—.
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ung. (3-a emisiune)	100.20.
Bonurĭ rurale ungare . .	101.—.
Bonurĭ cu cl. de sortare	99.90.
Bonurĭ rurale Banat-Timișŭ	100.25.
Bonurĭ cu cl. de sortare	99.50
Bonurĭ rurale transilvane	99.50.
Bonurĭ croato-slavone . .	100.—.
Despăgubire p. dijma de vinŭ ung.	97.75.
Imprumutulŭ cu premiu ung.	116.75.
Losurile pentru regularea Tisei și Segedinului	113.80.
Renta de hărtiă austriacă	79.75.
Renta de arg. austr. . .	80.95.
Renta de aurŭ austr. . .	101.70.
Losurile din 1860 . . .	136.50.
Acțiunile băncеĭ austro-ungare	845.—.
Act. băncеĭ de creditŭ ung.	326.50.
Act. băncеĭ de creditŭ austr.	323.69.
Argintulŭ —.— Galbinĭ împărătescĭ	5.69.
Napoleon-d'orĭ	9.61.
Mărcĭ 100 împ. germ. .	59.20.
Londra 10 Livres sterlinge	121.40.

Nr. 614—1884. administrativŭ. 1—2

Publicațiune.

Representațiunea opidului montanŭ Abrudŭ, în adunarea sa generală ținută în 31 Maiŭ 1882 la Nr. prot. 11, a decisŭ pardosirea din noŭ a drumului de poștă Alba-Iulia-Abrudŭ-Câmpenĭ, ce se estinde prin opidulŭ Abrudŭ.

Ca spese s'aŭ preliminatŭ următórele:

1. Pentru spargerea pardoselei vechĭ . 1604 fl. 52 cr.
2. Lucru cu pămêntŭ 1339 „ 53 „
3. Pardositulŭ din noŭ 7512 „ 07 „

Suma . 10456 fl. 12 cr.

Spre asecurarea întreprinderei se va ține în 29 Aprile 1884 înainte de amédĭ la 10 óre în cancelaria subscrisului magistratŭ opidanŭ, sub presidiulŭ primariului, pertractare de concurință verbală séŭ prin oferte.

Bugetulŭ și condițiunile de clădire potŭ fi vĕḑuțe în órele oficióse în fie-care ḑi, la subscrisulŭ magistratŭ opidanŭ, de unde se potŭ procurá și formularele pentru ofertele închise.

Doritorii de a concurá la acéstă întreprindere sunt provocațĭ în ḑiua și ora mai susŭ numită, provĕḑuțĭ cu vadiulŭ de 5%, a sumei de esclamare în banĭ gata séu în hârtii de valóre acceptabile ca cauțiune și corespundĕtóre sumei recerute ca vadiu, sĕ se presenteze în cancelaria magistratuală în persónă, — orĭ a-șĭ trămite ofertele închise, provĕḑute cu vadiulŭ recerutŭ, la numitulŭ magistratŭ opidanŭ, până la timpulŭ hotărîtŭ pentru pertractarea de concurință și respective ținerea licitațiunei minuende.

Ofertele sosite mai târḑiu nu se vorŭ luá în considerațiune.

Abrudŭ, în 6 Aprile 1884.

Magistratulŭ opidanŭ.

Nr. 1303—1884. pret. 1—3

Concursŭ.

Spre ocuparea posturilorŭ de medicĭ de cercŭ cu locuința în comunele Arpașulŭ inferiorŭ și Viștea inferiórĕ, cu carĭ posturĭ este impreunată o léfă anuală de câte 300 fl. se scrie prin acéstă concursŭ cu acea provocare, cumcă medicii, carĭ dorescŭ a concurá la aceste posturĭ sĕ însinteze suplicele lorŭ instruate după recerința la subscrisulŭ celŭ multŭ până în 10 Maiu a. c.

Sĕ observă totodată, cumcă Ecselența Sa D-lŭ ministru de interne a concesŭ prin înaltulŭ rescriptŭ ddto 16/12 1879 Nr. 50.629, cumcă în lipsa de concurențĭ sĕ se încredințeze cu afacerile acelui cercŭ sanitariŭ, care va remâné fără medicŭ, mediculŭ cercului vecinŭ, pentru care sĕ se asemneze și léfa cercului respectivŭ.

În fine se observă, cumcă deórece populațiunea cercurilorŭ e în majoritate română e de lipsă, ca petenții sĕ scie și limba română.

Arpașulŭ inferiorŭ 10 Aprile 1884.

Alesandru Belle,
pretore.

Anunciu.

La subscrisulŭ este vacantŭ și se póte ocupá cu ḑiua de 15 Aprile unŭ potsŭ de amploiatŭ.

Condițiunile sunt următórele:

1. Sĕ aibă óre — carĭ cunoscințe de economiă și apoĭ și plăcere.
2. Sĕ fie de naționalitate românŭ, dar sĕ recere să scie și o altă limbă maghiară séu germână.
3. Sĕ fie căsătoritŭ însĕ cu familiă nu pré numerósă.

Doritoriĭ de a ocupá acestŭ postŭ are au a se adresá imediatŭ la subscrisulŭ în Spring p. u. Vingard.

Constantinŭ de Colbasi.

894. rN—1805 . 1 3

Concursŭ!

Pentru administrarea corespundĕtóre a pădurilorŭ comunale și bisericescĭ, carĭ se află pe territoriulŭ comunelorŭ Săliște, Gura-riului, Orlatŭ, Cacova, Sibielŭ, Vale, Tilișca, Gales, Aciliu, Sĕcelu și Mag, aparținĕtóre de cerculŭ Saliștei, comitatulŭ Sibiului, precum și pentru facerea planurilorŭ de exploatare silvanală, carĭ vorŭ mai fi de lipsă, prin acésta se deschide concursŭ pentru împlinirea unui postŭ de silvicultorŭ de cercŭ.

Reședința oficiósă: Săliște.

Venitele împreunate cu acestŭ postŭ, salariu, banĭ de cuartirŭ, paușalŭ de cancelariă și călĕtoriă face la olaltă 1265 fl. anualŭ.

Pentru facerea planurilorŭ de esploatare afară de acésta va' vení o remunerațiune corĕspundĕtóre.

Competenții, carĭ. afară de recerințele prescrise în § 36 A. L. XXXI. ex 1879 și cunoscința limbei oficióse maghiare, posedŭ și limba română și germână și tot-deodată sunt versațĭ și în afacerĭ de administrațiune silvanală, sunt provocațĭ a-șĭ înaintá cererile înzestrate cu documente în terminŭ de șéșe sĕptĕmânĭ la subscrisulŭ pretorŭ.

Alegerea se va îndepliní în 2 Iuniu a. c. 10 óre diminéța, și oficiulŭ va fi să se ocupe prin alesulŭ în 15 Iuniu a. c.

Săliște, în 8 Aprile 1884.

Pretorele cercului.

Spre sciință!

Subscrisulŭ aducŭ prin acésta la cunoscința onoratului publicŭ, că am luatŭ în anteprisă esploatarea cunoscutelorŭ ape minerale dela Elepatacŭ. Acéstă esploatare va începe dela 1-a Aprile viitorŭ. Dela acéstă dată începêndŭ, aceste escelente ape vorŭ începe a fi manipulate într'unŭ chipŭ raționalŭ cu totulŭ deosebitŭ de celŭ întrebuințatŭ până aci. Intrebuințarea de sticle ad hoc, solide și de colóre verde închisă va face în viitorŭ posibilă transportarea acestorŭ ape la distanțele cele mai marĭ, fără a li-se alterá întru nimica constituțiunea chemică: ast-felŭ, că ele vorŭ puté fi întrebuințate ca apă de curá întocmai ca la isvorulŭ lorŭ. Pentru a evitá orĭ ce fraudă îmĭ permitŭ a face atentŭ pe on. publicŭ, că sticlele mele de colóre verde închisă sunt de unŭ litru; pe dopŭ au inscripțiunea: „Neuriehrer S.“ pe periferia capsulei de pe dopŭ: »Elöpatak, N. S.« și în fine pe fundŭ: „Elöpatak. Neuriehrer.«

Cu vinderea apei minerale dela Elepatacŭ, atâtŭ en detail câtŭ și en gros, am însărcinatŭ pe d-lŭ A. Kassik, Strada căldărarilorŭ Nr. 520, care e deobligatŭ de a îngrijí de transportulŭ în lăḑĭ franco, respective în schimbulŭ embalagiului.

Prețulŭ unei lăḑĭ à 50 sticle cu ladă și cu sticle cu totŭ, 8 fl. — prețulŭ unei lăḑĭ cu 25 sticle 4 fl. 20 cr. — prețulŭ unei sticle de apă cu înapoierea sticlei 6 cr. v. a.

Elepatacŭ în 1884.

—20 Cu tótă stima

Neuriehrer S.

Nr. 1163—1883. 2—3

Publicațiune.

Fiindŭ-că licitațiunea pentru repararea edificiului comunalŭ brănenŭ ținută în 12 Iuniu 1883 s'a cassatŭ prin decisulŭ inclitei Comisiunĭ municipale comitatense din 11 Octobre 1883 sub Nr. 5738 și s'a ordonatŭ ținerea unei nouĕ licitațiunĭ minuende; așa representanța comunală din Branulŭ inf. și sup. în ședința ei ținută în 31 Marte a. c. a determinatŭ ținerea aceleia pe Marțĭ în 22 Aprile a. c. la 10 óre antemeridiane în cancelaria subscrisei primăriĭ comunale.

Condițiunile de licitațiune, planulŭ de clădire și preliminariulŭ de spese se potŭ vedea aicĭ în órele oficióse în tóte ḑilele.

Prețulŭ strigărei este 2654 fl. 19 cr. vadiu de 10%. Oferte în scrisŭ provĕḑute cu timbru de 50 cr. și cu acestŭ vadiu se potŭ înaintá înainte de începerea licitațiunei la subscrisa primăriă.

Branŭ în 2 Aprile 1884.

Primăria comunei.

Tipografia Alexi, Brașovŭ.